

ประจำปี ๒๕๕๗

อินไซด์ นายทวาร

สุกิจ สุวานิช เขียน
โตมร ศุขปรีชา บรรณาธิการและคำนิยม
พิชฌนาทน์ ศิริติกุล ภาพปก
จิภาวี จันทรวงศ์ ภาพประกอบ

สารบัญ

1	กว่าจะเป็นผู้รักษาประตู	10
2	วิธีบังมุมยิง	13
3	การรับลูกแบบต่างๆ	17
4	ลงสนามครั้งแรก	21
5	กติกาของผู้รักษาประตู	26
6	พิธีกรรมก่อนการแข่งขัน	30
7	บริเวณประตู	35
8	ตำแหน่งการยืน	39
9	การตัดสินใจเด็ดขาด	43
10	เล่นในสนามฟุตบอล	47
11	ลูกโทษ	51
12	ลูกเตะมุม	56

13	สำคัญที่กองหลัง	60
14	กองหลังที่ดี	64
15	น้ำใจนักกีฬา	67
16	การระงับอารมณ์	72
17	ลูกที่รับยาก	75
18	ผู้ตัดสิน	79
19	คนดูควรรู้จัก	83
20	แผนการเล่น	86
21	ลูกเข้าประตูดีกว่าตัวตาย	90
22	ฟุตบอลสอนสัจธรรม	93
	ช่วงต่อเวลา: เจ้าพ่อลูกหนัง	97

กว่าจะเป็นผู้รักษาประตู

.....

ไม่ว่าคุณจะนั่งดูฟุตบอลในสนามหรือหน้าจอทีวี จุดเริ่มต้นที่คุณจะต้องจำใจตาไม่กะพริบคือตอนยิงประตู ถ้าเขายิงแบบเด็ดขาดจนตาข่ายกระจุยละก็ ช่างสนใจดีแท้ๆ ยิ่งถ้าเป็นฝ่ายเราหรือทีมเรายิงประตูได้ คุณต้องกำหมัดชูมือเฮฮาด้วยความดีใจ แต่ถ้าเป็นฝ่ายตรงกันข้ามบุกเข้ามายิงประตูของฝ่ายเราได้ คุณจะรู้สึกใจหายและเจ็บปวดไปกับผู้เล่นด้วย

ไม่ว่าคุณจะเป็นฝ่ายใด ภาพการยิงประตูที่เห็นจะประทับใจและน่าตื่นเต้นเสมอ แต่ผมยังรู้สึกตื่นเต้นกว่าคุณเสียอีก เพราะผมเป็นผู้รักษาประตู (goal keeper) ที่อยู่ในเหตุการณ์อย่างใกล้ชิด ไม่ว่าจะได้ชัยชนะหรือพ่ายแพ้ ชมชื่นหรือดีใจ มันเป็นเกมเกียรตินิยมที่ยิ่งใหญ่ของนักฟุตบอลคนหนึ่งที่ทำหน้าที่รักษาประตู

ผมชอบเล่น ชอบดูฟุตบอลตั้งแต่เด็ก พอได้มาเรียนที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แลวสามย่านใกล้ๆ สนามศุภชลาศัย ผมต้องเจียดเงินที่แม่ให้มาเป็นค่ากินอยู่ระหว่างเรียนไปดูฟุตบอลที่สนามศุภชลาศัยอยู่เป็นประจำ การดูฟุตบอลบ่อยๆ ทำให้ผมมีจินตนาการที่อยากจะเล่นฟุตบอลในทีมคณะครุศาสตร์ที่เรียนอยู่มาก แต่หุ่นผอมสูงและแก้ง่ามอย่างผมก็ไม่ชวนให้ใครเรียกหรือชวนลงเล่นด้วย ผมจึงได้แต่เมียงๆ มองๆ ช่วยยกถ้ำน้ำดื่ม ช่วยนวดขาให้นักกีฬารุ่นพี่

เชียร์ และให้กำลังใจทุกคนที่ทีมเราลงแข่ง เรียกว่าเป็นเบ้ข้างสนามว่าอย่างนั้น
เถอะ ผมไม่กล้าขอลงเล่นเพราะคนที่ผมเรียนมีนักกีฬาฟุตบอลเก่งๆ หลายคน
ที่หัวหน้าทีมเลือกได้เยอะแยะ และเขาก็ไม่เคยขายตามองผมด้วยซ้ำไป

ปีต่อมา เพื่อนผมที่เป็นนักกีฬาฟุตบอลเด่นประจำคณะได้รับเลือกเป็น
หัวหน้าทีม ผมจึงนึกขึ้นได้ว่า ถ้าอยากเล่นต้องอาศัยเส้นสายแล้ว จึงไม่รอที่จะ
ไปแอบกระซิบกับมันหลังเสร็จสิ้นการฝึกซ้อมว่า

"เฮ้ย ใจ กูอยากเล่นฟุตบอลจังวะ มึงให้กูลงด้วยนะ"

พลางนวดขาให้มันเบาๆ เป็นการเอาใจ

ไฉ่ใจหรือสุดใจ เนื่องคำมา หัวหน้าทีมมองผมยิ้มๆ แล้วเอ่ยเย้าว่า

"เอ็งอยากเล่นตำแหน่งอะไร"

ผมอึ้งไปนิด ค่อยๆ กระซิบกับมันว่า

"กูอยากเล่นเป็นศูนย์หน้าวะ"

"ฮ่าๆ ไฉ่ปรต" มันหัวเราะเสียงดัง

"หน้อยแน่ จะเป็นศูนย์หน้า เอ็งนึกว่าเป็นกันง่าย ๆ ะวะ กูไม่เคยเห็นลง
เล่นสักที"

"อย่าพูดเสียงดังน่า อายเขา ก็ไม่มีใครยอมให้กูลงเล่นนี่หว่า กูอาจเก่ง
กว่าตัวเก่าๆ ก็ได้"

"เออจ้ เย็นพรุ่งนี้มึงลงซ้อมให้ตัวจริงเขา ถ้ายิงประตูทีมตัวจริงได้สักลูก
กูรับเข้าทีมเลย"

"เฮ้ย แน่นะ รับปากแล้วไม่ทำตามโดนเตะแน่"

ผมชักกระหึ่มใจ

"เออน่า รับเข้าทีมเป็นตัวสำรองก่อนไฉ่ เอ็งอาจยิงลูกฟลุคก็ได้"

เย็นวันต่อมา ผมลงเล่นในตำแหน่งศูนย์หน้าสนใจ แต่มันไม่ง่ายเหมือน
อย่างที่ผมคิด นอกจากจะยิงประตูไม่ได้สักลูกแล้ว ยังทำลูกเสียบ่อยกว่าใคร
อีกด้วย เลยถูกไล่ม้าเป็นกองกลาง (ฮาล์ฟ) และถูกไล่ม้าเป็นกองหลัง (แบ็ก)
พอซ้อมเสร็จไฉ่ใจหัวหน้าทีมก็มาวิจารณ์การเล่นของผมขณะที่ผมกำลังหอบ
แฮกๆ ว่า

"เอ็งเล่นตำแหน่งอะไรก็ไม่ได้เห็นได้เรื่องสักอย่าง ขยายจริงแต่วิ่งช้า ถูกกระแทกทีเดียวก็หงายเงาะแล้ว ไปเล่นโกลเถอะไป ตัวสูงดี"

ผมตาเหลือกที่ถูกหัวหน้าที่มโละจากตำแหน่งศูนย์หน้าไปเป็นผู้รักษาประตู ร้องเสียงหลง

"ไม่ได้หรอกไว้อยู่ เคยเป็นเสียเมื่อไหร่ อีกอย่าง ถ้าเป็นโกลถูกแล้วถูกเตะอัด วันนี้กูเล่นไม่ดีเพราะไม่เข้าชากัน อีกหน่อยก็เก่งเองแหละเพื่อน"

"ไม่ใช่ไม่เข้าชา อย่ามาแก้ตัว เอ็งไม่เข้าใจทางบอล ทักษะความสามารถยังไม่ดี ต้องเล่นให้เป็นมาก่อน ไม่ใช่เพิ่งฝึกแล้วนี่กว่าจะเก่งกันง่าย ๆ ทีมเราไม่ใช่ทีมเด็ดกวัดนะเว้ย เอ็งไปหัดเป็นประตูกับไอ้แวนมันก่อน ถ้าไม่เอาก็อดเล่น"

ผมมองตาโหล เห็นว่ามันพูดจริงไม่พูดเล่น นิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนตัดสินใจรับปากอุบอิบ

"เอาก็เอาวะ กูอยากเล่นนี่หว่า"

ผมคิดในตอนนั้นว่าถ้าได้เข้าทีมแล้ว วันหลังอาจได้ปรับเปลี่ยนเป็นศูนย์หน้าก็ได้

แต่เมื่อผมมานึกถึงภาพการเป็นผู้รักษาประตู ต้องกระโดดรับลูกจนแขนขาถลอก ต้องเสี่ยงคอหักจากการไปคว้าลูกจากเท้าของคนยิงประตู และถ้ามันตั้งใจจะอัดเราเข้าชายโครงแล้ว โอ้ย...ยิ่งคิดก็ยิ่งเสียว ถ้ารับพลาดเป็นโดนดำอีก ไอ้พวกเล่นในสนามพลาด 10 หนไม่เป็นไร แต่ถ้าผู้รักษาประตูพลาดคนเดียวก็แพ้อย่างย่อยยับ

"ไอ้ใจเอ้ย ถ้ากูไม่ตายก็เลี้ยงไม่โตแน่"

2

วิธีบังมูมยิง

.....

ผู้รักษาประตูมือกาบของทีมเรียนรู้นี้เกี่ยวข้องกับผมชื่อแวน ชื่อจริงคือ
อนันต์ รักไพฑูรย์ ผู้ใส่แวนสายตาสั้น ผิวคล้ำ ลำตัวยิ่งมึน เมื่อรู้ว่าผมจะเป็น
โกลแทน ไอ้แวนก็อยากเตะในสนามมากกว่าเฝ้าประตู หัวหน้าที่มฝึกฝังผม
กับมัน

"เฮ้ยแวน กูอยากให้มีงฝึกไอ้โย่งเป็นประตูให้หน่อย มันจะได้เล่นแทนมึง
แล้วมึงไปเล่นปีกซ้ายตามถนัด"

"แล้วพี่ประจำล่ะ" ไอ้แวนถาม

"ให้พี่ประจำเป็นประตูตัวจริงเหมือนเดิม แล้วฝึกให้ไอ้โย่งเป็นประตู
สำรองแทนมึงไงเล่า"

อันที่จริงฝีมือการรับประตูของไอ้แวนเก่งกว่าพี่ประจำเสียอีก แต่สถาบัน
ผมยึดระบบซีเนียร์ติดกันเข้มข้น จึงให้พี่ประจำที่เคยเป็นมาก่อนทำหน้าที่ผู้รักษา
ประตูตัวจริง ส่วนไอ้แวนเป็นตัวสำรอง บางครั้งก็ไปเล่นปีกซ้ายเพราะมันมีฝีเท้า
ดีมาก

ด้วยเหตุนี้ไอ้แวนจึงเป็นครูฟุตบอลคนแรกของผมที่ผมเตะกันมันได้ มัน
สั่งผมว่า เย็นพรุ่งนี้ใส่เสื้อแขนยาวมาสวม ถ้ามีสนับแข้งก็เอามาด้วย

เย็นวันรุ่งขึ้นมันพาผมไปที่สนามบริเวณประตูฟุตบอลและเริ่มสอนผมว่า
"ไอ้โย่ง เอ็งต้องรู้จักและสำรวจพื้นที่บริเวณประตูให้เข้าใจ แม้กระทั่ง
หลังตาก็ต้องรู้ว่า เรายืนอยู่ที่ส่วนไหนของประตู"

"จะหลังตาท่าทำไม เวลาเล่นลูกก็ต้องลืมหินตาอยู่ดี" ผมแหงนมัน

"ไอ้เชอเอ๊ย...ไม่ทันไรเถียงข้าซะแล้ว เดี่ยวไม่สอนเลย"

ผมรู้ว่ามันแกล้งโมโห จึงต้องแกล้งเอาใจมันเสียหน่อย

"เออน่า อย่าเพิ่งโมโห กูสงสัยก็ต้องถามมั่งสิวะ เอ้า เชิญอธิบายต่อ"

"กูยังพูดไม่ทันจบ เวลาเอ็งเล่นเป็นประตู ก็ต้องหันหน้าเข้าหาสนาม หัน
หลังให้ประตูเสมอ ถึงเอ็งจะลืมหินตาเล่นก็ไม่เห็นประตูอยู่ดี"

ผมพยักหน้าเข้าใจ

"พอฝ่ายตรงข้ามบุกป่วนเปียนมาหน้าประตู มึงจะมัวเหลียวหลังดูประตู
อยู่ได้ยังไง เราต้องขยับตัวบังประตูตามทิศทางบอลไปด้วย ถ้ามันเลี้ยงลูกขยับไป
ขวา ขยับมาซ้ายสัก 2-3 ครั้งเอ็งก็งแล้ว เผลอๆ เอ็งยังนึกว่ายืนบังประตูอยู่
ทั้งๆ ที่ตัวเองไปยืนด้านนอกประตูแล้ว ประตูเปิดอ้าซ่า"

ผมหัวเราะก๊าก

"เฮ้ย...เดี๋ยว มึงพูดว่าเปิดอ้าซ่าได้ยังไง มึงนึกว่ากูเฝ้าประตูหรือเฝ้าอะไรวะ
ถึงต้องคอยปิดไม่ให้เปิดอ้าซ่า"

"มันก็เหมือนคันแหลະนะ พูตให้กูเขาไปได้ เอ็งเข้าใจที่กูพูดแล้วนะว่าตา
ต้องมองไปที่ลูกบอล เท้าขยับหมุนไปตามทิศทางบอล ถ้าไม่จำเป็นอย่าหันหลังดู
ประตู เขาอาจยิงในวินาทีที่เรากำลังเหลียวหลังมวดูประตูก็ได้ ต้องกะด้วยความ
ชำนาญว่าเสาประตูทั้ง 2 ข้างอยู่ตรงไหนของด้านหลัง เราทำอย่างนี้เพื่อบังมุมยิง
ให้แคบที่สุด ไหนลองยืนหน้าประตูซิ หันหน้าเข้าสนาม เออ ยังรี"

ไอ้แว่นจับผมไปยืนตรงกลางทางเส้นประตูเข้ามาในสนามประมาณ 2 ก้าว
พลางชี้ไปยังจุดโทษสีขาวกลมๆ ที่อยู่ข้างหน้า

"สังเกตจุดโทษไว้ มันจะอยู่กึ่งกลางประตูพอดี ทำให้เรารู้ตำแหน่งประตู
ข้างหลังโดยประมาณ"

"เอาละ สมมติกูเป็นฝ่ายตรงข้ามเลี้ยงบอลเข้ามาทางซ้าย เอ็งลองขยับปิดมุมยิงดูซิ...เออใช้ได้ พอเห็นเขาส่งบอลไปให้เพื่อนทางขวาเอ็งก็ขยับตามซ้าย...สโลว์เท้าไปข้างๆ อย่าเดินซีวีย์ แล้วอย่าให้ขาดาย ขยับตัวโหยงๆ พร้อมจะกระโดดพุ่งรับทุกเมื่อ นี่ๆ ดู กูจะทำให้ดู"

ไอ้แวนมายืนแทนที่ผม และให้ผมไปยืนเลี้ยงบอลขยับไปทางซ้ายทางขวา อยู่ด้านหน้าประตูแทนที่มัน ผมสังเกตว่าตามันมองดูลูกบอลตลอดเวลา ไม่ว่าผมจะขยับตัวไปทางไหน ด้านใดของประตู ไอ้แวนก็สโลว์เท้าขยับไปซ้ายไปขวา อย่างคล่องแคล่ว ยืนบังมุมยิงได้อย่างเหมาะเจาะทุกที โดยไม่หันไปมองประตูเลย

"เอ็งหัดบังมุมยิงให้ได้อย่างชำนาญซะก่อนแล้วค่อยมาฝึกทำรับลูก แล้วจำไว้นะว่า ผู้รักษาประตูที่ดีต้องยืนปิดมุมยิงให้แคบที่สุด อย่างที่ข้าสอนนี่เป็นเบสิกเท่านั้น ในสถานการณ์จริงเราอาจจะไม่ยืนแบบนี้เป๊ะก็ได้ เอ็งต้องรู้ทางบอลว่าเขาจะยิงทางด้านไหนของประตู เรื่องอย่างนี้สอนกันไม่ได้ เอ็งต้องเรียนรู้จากประสบการณ์การเป็นผู้รักษาประตูบ่อยๆ แล้วจะเก่งเอง"

ไอ้แวนให้คำแนะนำสั่งสอนต่อไปว่า

"ต่อไปนี่เอ็งต้องฝึกซ้อมให้หนักเข้าไว้ เวลาไปดูการแข่งขันก็สังเกตตำแหน่งการยืนของผู้รักษาประตูทีมต่างๆ ว่าเขายืนอยู่บริเวณไหนของประตู ขยับตัวยังไง คนส่วนใหญ่มักดูลูกฟุตบอล ดูการยิงประตู แต่เอ็งต้องดูตำแหน่งการยืนของผู้รักษาประตูและการป้องกันประตู"

"ถามจริงๆ เอะ เอ็งเชื่อไหมว่าข้าจะเล่นเป็นผู้รักษาประตูได้" ผมถามอย่างขบถอย่างไม่มั่นใจในตัวเอง

"เชื่อสิวะ เอ็งตัวสูงดี แขนยาวได้เปรียบคนตัวเตี้ยอย่างข้า เอ็งชอบดูฟุตบอล ถ้าจะเอาดีทางนี้ข้าว่าเป็นได้แน่ อีกอย่างคือเอ็งเรียนหนังสือเก่ง ย่อมฉลาดและมีไหวพริบ ประสบการณ์ในสนามจะทำให้เอ็งเก่งได้ไม่ยาก"

ไอ้แวนพูดปลุกกำลังใจผม ผมก็รู้ว่ามันยอ แต่ผมก็อดจะยัมรับคำยอของมันไม่ได้

คำสอนต่างๆ ของไอ้แว่นติดหัวผมตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา มันสอนได้แต่ขั้นพื้นฐานเท่านั้น ผมมาเรียนแบบ "ผิดเป็นครู" ในสนามอีกเยอะแยะ ความรู้จากสนามแข่งมีมากและมีทุกครั้ง ยิ่งลงแข่งมากครั้งเท่าไรก็ยิ่งชัดเจนเพิ่มขึ้นมากเท่านั้น ไม่มีผู้รักษาประตูคนใดเจนจบจนรู้ทุกอย่าง เพราะตำแหน่งและจังหวะของการยิงไม่เคยซ้ำกัน

ความผิดพลาดคือประสบการณ์ที่ต้องแก้ไขในครั้งต่อไป

ตัวอย่าง